

Крамниця забутих мап

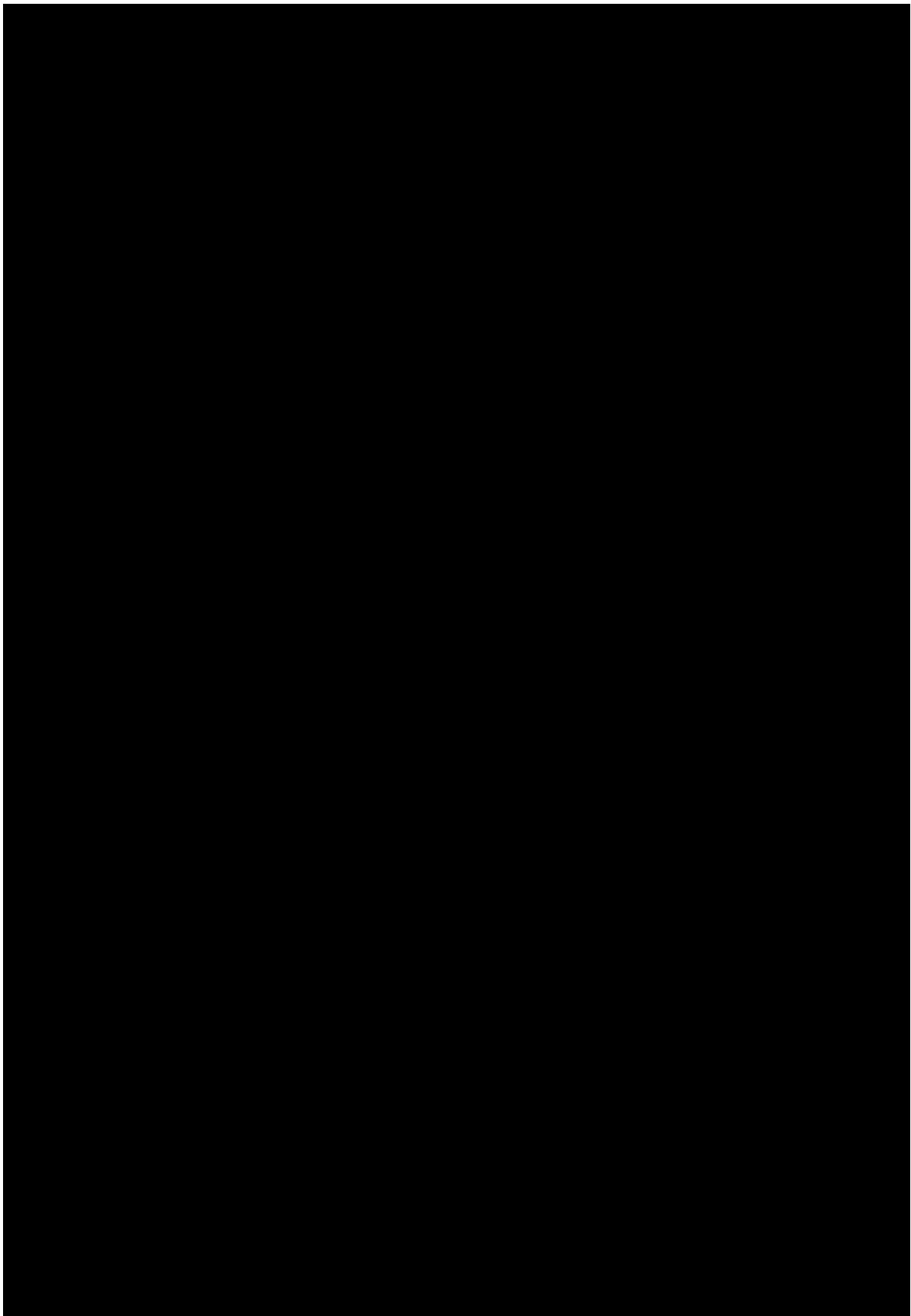
КУПИТИ

Другий щоденник Улісса Мура нарешті розшифровано! Це була справа не з легких, бо старий власник вілли Арго, схоже, навмисно сплутав усі карти і підготував ще складніші головоломки.... Відчинивши потаємні двері, Джейсон, Джулія та Рік знаходять корабель, на якому можна мандрувати у часі. Вони вирушають до Стародавнього Єгипту, де на них чекають секретні лабіринти, нові друзі, небезпечні вороги і, звичайно ж, надскладні завдання й загадки. Але хто й навіщо відправив їх у минуле? І що так надійно сховано у місці, якого вже давно не існує?

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

ЭПИТ ДРУГИЙ

Переклад з італійської — *Віктора Степанова*.

«Ulysses Moore» and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S. p. A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S. p. A., are exclusively licensed to Atlantyca S. p. A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S. p. A. All rights reserved.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

© 2005 Atlantyca S.p.A., Italy.

© 2018 Mondadori Libri S.P.A for PIEMME.

© 2018 переклад українською мовою, ПП «АССА».

A story by Pierdomenico Baccalario.

Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.

Original title: La Bottega delle Mappe Dimenticate

International Rights © Atlantyca S.p.A.,

ia Leopardi 8 — 20123 Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-96-1

Аннотація

Відчинивши потаємні двері вілли Арго, близнюки Джейсон і Джулія та їхній товариш Рік знаходять корабель, на якому можна мандрувати в часі. На хвилях власної уяви (чи, можливо, за чияюсь вказівкою?) вони вирушають до Стародавнього Єгипту, де на них чекають секретні лабіринти, нові друзі, небезпечні вороги і, звичайно ж, загадки та головоломки. Але хто й навіщо відправив їх у минуле? І що так надійно сховано у місці, якого вже давно не існує?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

До уваги читача

Наш співробітник врешті спромігся перекласти другий зошит Улісса Мура, розшифрувавши записи. Але таємницю Кілмор-Кова та його мешканців досі не розгадано... Отже, він вирішив затриматися ще трохи в Корнуоллі, щоб довідатися більше. Якщо перед тим, як поринути в нові пригоди, вам цікаво дізнатися, що сталося раніше, відкрийте останню сторінку цієї книжки...

Редакція «Пароплава»

І наостанок маю повідомити ось що: я тут попитав у місцевих і з'ясував, що неподалік справді живе така собі Облівія Ньютон — успішна бізнес-вумен, яка займається нерухомістю, туризмом та організацією відпочинку. Можливо, це та сама особа, про яку йдеться в зошитах?

Крім того, у телефонному довіднику Лондона є чимало Конвенентів, і мені так і кортить зателефонувати їм усім.

А от Кілмор-Ков — навпаки, у жодному довіднику не знайдеш. Мене це надзвичайно зацікавило, хочу піти до муніципалітету Сент-Айвса і розпитати ще там. Або розшукати якусь топографічну чи туристичну мапу, де було б вказано, як дістатися до цього загадкового містечка.

Все, часу в мене обмаль, мушу йти. Напишу вам згодом.

П'єрдоменіко

Розділ (1)
- Суботній вечір у Кілмор-Кові

Ков-Котедж 1.03.05

перша редакція
другого зошита
Улісса Мура

З скрині в знайшов очу
світлинку, зроблену
«Полароїдом». Дуже дивно,
з Египту... Я шукав по всіх
книжках... ні цієї споруди, ні
статуї більше не існує!!!

Лив дощ, небо було чорним, як смола. У невеличкій вежі вілли Арго, що притулилася на самому вершечку скелі, блимало світло, то посилюючись, то слабшаючи під поривами вітру. Дерев'я в парку гнулися, мов трава. Морські хвилі здіблювалися білою піною і гучно билися об скелі.

Нестор, садівник, уже вкотре перевіряв, чи всі вікна зачинено як слід. Він повільно кульгав із кімнати в кімнату, лавіруючи в пітьмі поміж химерними меблями. Спритно оминав висунуті шухляди, кути столів, індійські та африканські статуї, вчасно нахилився у вітальні саме перед тим, як пройти під старовинною люстрою з венеціанського скла. І не дивно — за довгі роки вірної служби він до найменших дрібниць вивчив кожен куточок цього будинку.

Проминувши сходи, Нестор дійшов до критої тераси. Він зупинився, щоб поглянути на потемнілий від зливи сад, і прихилився спиною до п'єdestалу статуї жінки з рибальською сіткою в руках. У яскравому світлі двох ліхтарів, що заглядали до тераси крізь великі вікна, прекрасна рибалка здавалася живою.

Нестор енергійно потер руки і піднявся сходами, вздовж яких на стіні висіли портрети колишніх господарів будинку. Він зайшов до кімнати у вежі, окинув швидким поглядом зошити та колекцію моделей кораблів, а потім, шкутильгаючи, повернувся на перший поверх. Садівник пройшов через арку, що вела до кам'яної кімнати, і увімкнув світло.

На підлозі — там, де діти після вечері билися над розгадкою головоломки з чотирма замками — валялися аркуші паперу.

Дикобраз. Алігатор. Лев. Ібіс. А потім двері відчинилися...

Нестор дивився на почорнілі від часу двері, вкриті подряпинами та припалинами. Зараз вони були замкнені з того боку. Ніяк не відчиниш.

— Що ж, сподіваюся, з дітьми все добре... — прошепотів садівник, погладивши рукою холодну дерев'яну поверхню Дверей Часу. Він поглянув на механічний годинник — подарунок давнього друга-

годинникаря: довгі, гострі стрілки повільно рухалися по колу. — Мали б вже прийти на місце... — пробубонів Нестор, стискаючи зуби від внутрішнього напруження.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ (2)
- По той бік Дверей Часу -

*У скрині справді повно
дивних, неймовірних речей!
Тадаю, що ці парфуми
можуть налетіти Обліви!*

Прибравши з лоба пасмо волосся, що спадало йому на очі, Джейсон промовив:

— Тут якийсь коридор.

— І трохи світла, — додала сестра.

Рік, який ішов слідом за близнюками, поклав до кишені недогарки свічок:

— Здається, потеплішало...

Вони пройшли ще трохи коридором, плутаючись у тому одязі, який знайшли у скрині на кораблі: завеликих штанях та сорочках, а ще — у геть незручних сандалях із дерев'яною підошвою.

Рік мав рацію: в коридорі було значно тепліше, ніж у гроті, де стояла «Метіда».

Джейсон нахилився, щоб краще роздивитися підлогу.

— Пісок, — повідомив він, — підлога вкрита піском!

Джулія легенько провела рукою по стіні, викладеній з кам'яних блоків. Темний камінь значно відрізнявся від того, з якого складалася Солона скеля.

— Може, ми йдемо прямісінько до жерла вулкана, — спробувала пожартувати дівчина.

Рік обернувся. Двері, через які вони сюди потрапили, повністю зливалися з кам'яною поверхнею стіни. І якби він не знав, то зроду б не здогадався, що вони там є. Хлопець несвідомо поправив на плечі моток мотузки, який все ж таки прихопив із собою, незважаючи на кпини близнюків.

Джейсон нервово присвиснув.

— Обережно, дивись, куди ноги ставиш! — попередила його сестра. — Інакше втрапиш у якусь пастку!

Вони завернули за ріг і опинилися в іншому коридорі з вузькими сходами, що вели нагору. Світло проходило крізь заґратовану стелю. Джейсон став під сонячні промені, що лилися звверху, і задоволено промовив:

— Нарешті хоч трішки сонця!

Рік недовіжливо похитав головою:

— Це неможливо! Не може бути, щоб промайнула цілісінька ніч, поки ми були у гроті!

Джулія подивилася на свій годинник і тільки тепер помітила, що він зупинився:

— Може, то вже світає? — припустила вона.

Рік став поряд із Джейсоном під світловий дощ.

— Якщо дивитися звідси, то я б сказав, що сонце вже підбилося високо. Інакше світло б не потрапляло в це підземелля. Неможливо... Не віриться, що минуло так багато часу!

— Але це б пояснило, чому я такий стомлений, — заперечив Джейсон, чухаючи подряпини на грудях.

— А хтось хоч уявляє, де ми? — втрутилася Джулія, підходячи ближче до хлопців.

— Гадаю, під Солоною скелею... тільки дещо далі від вілли Арго, — відповів Рік.

— Тоді саме час переконатися, чи це насправді так, — заявив Джейсон, ступаючи на першу сходинку.

Друзі вже дісталися майже середини сходів, як раптом зверху, крізь ґрати, почулися чоловічі голоси. Рік і близнюки завмерли від несподіванки:

— ...цілий віз найкращої смоли!

— То ти вже перевіз її на ринок біля мастаби?

— Де там! Хіба сьогодні проїдеш з усіма тими перевітками та заборонами?!

— Дякуй фараонові!

— Аякже! Але я буду йому ще більше вдячний, якщо він наступного разу сидітиме собі вдома!

Голоси віддалялися і врешті зовсім зникли, а діти приголомшено презирнулися.

— Ви це чули? — запитала Джулія.

— Чітко та ясно, — спокійно відповів їй Джейсон і знову рушив нагору.

— А слово «фараон»?

— Ага! Фараони — це такі великі дикі кури.

— Ріку?

Рудоволосий хлопець мовчки розкрив «Словник забутих мов» і почав перегортати сторінки.

— Хвилинку, Джуліє. Я шукаю, що таке «мастаба».

Дійшовши до верхньої сходинки, Джейсон зупинився перед стіною із сирцевих цеглин, яка перекривала прохід.

— Джейсоне, а ти знаєш, що таке «мастаба»? — запитала в нього сестра, підходячи ближче. Потім вона побачила стіну і вигукнула: — Тільки не кажи мені, що звідси немає виходу!

Джейсон почав постукувати кісточками пальців по цеглинах і відповів:

— Здається, немає. Але навряд чи ця стіна зупинить нас надовго. Вона не надто міцна.

— Мастаба, — почав читати Рік, — давньоєгипетська ритуальна будівля, гробниця у вигляді піраміди з усіченою вершиною. — Голос хлопця потроху ставав тихішим: — зсередини прикрашалася рельєфами та написами. Вхід до похоронної камери зазвичай прихований, щоб запобігти проникненню розкрадачів гробниць.

Очі Джулії збільшилися від здивування:

— Давньоєгипетська гробниця? Похоронна камера? Розкрадачі? — вона різко повернулася до брата і сердито вигукнула: — Джейсоне!

Рік закрив «Словник забутих мов», промовивши:

— Ущипніть мене, бо я, мабуть, сплю!

— Джейсоне, — наполягала Джулія, — що ти від нас приховуєш?

Насправді Джейсон був приголомшений не менше за інших. Але його сестра правильно зрозуміла, що він не стільки здивований, скільки задоволений.

— Отже... це справді працює саме так!.. — пробурмотів хлопець, спершись спиною на цегляну стіну. Джейсон пригадав, як мріяв, тримаючи штурвал «Метіди», коли корабель стояв як укопаний. І як йому вдалося зрушити його з місця силою власних думок та бажання досягти омріяної мети... — Це Єгипет!

Рік подивився на Джейсона, потім на Джулію, озирнувся довкола і нарешті кивнув:

— Авжеж. Ми вже не в Кілмор-Кові. Це не може бути Кілмор-Ков.

Джулія отетеріла:

— Тобто як це не Кілмор-Ков?

Рік вказав на ґрати у них над головами:

— Ти чула, про що розмовляли ті чоловіки? Смола, мастаба, фараон...

Джейсон прикусив нижню губу, стримуючи посмішку.

Джулія різко повернулася і попередила, погрозливо вказуючи на нього пальцем:

— Годі тобі, Джейсоне, бо...

Але вона не встигла договорити. Хтось почав стукати з іншого боку цегляної стіни.

Незадовго до півночі, коли гроза посилилася, у Кілмор-Кові засвітився маяк. На вершечку вежі з'явилося сліпуче жовтогаряче сяйво здоровенної розжареної лампи. Згодом, після кількох спроб, увімкнувся механізм обертання, і два білих прожектори почали розсікати пітьму, повільно пересуваючись по колу.

Світло маяка падало в море і губилося вдалині, потім проходило дахами будівель, як величезне око надійного сторожа.

Містечко спокійно спало під його невсипною вартою.

Порожніми вулицями мчала одна-єдина автівка. На таких зазвичай їздять крутії та бандити: чорна, потужна, напхана найновішими технічними пристроями. Склоочисники останнього покоління ковзали на лобовому склі, наче спринтери-ковзанярі. Автівка заїхала на пагорб. Скло зі спеціальним сонцезахисним покриттям виявилось безпорадним перед потужним світлом маяка, що осяяло машину, як удень. Зненацька засліплений водій різко натиснув на гальма.

Із заднього сидіння тієї ж миті зарепетував жіночий голос, загримали на всі лади прокльони, і нарешті лайка завершилася тирадою:

— Не смій так робити! Чуєш? Ніколи!

У відповідь водій пробурчав щось нерозбірливе, потім увімкнув першу передачу, перейшов на другу і почав з'їжджати вниз, до центру міста. Проїхав повз невеличкий пірс, залишивши маяк позаду, і згодом

звернув у одну з вузеньких, звивистих вуличок, що здиралися вгору від моря.

— Не сюди! — знову розгнівалася жінка на задньому сидінні.

— Але так швидше, — відповів їй водій, поглянувши у дзеркало заднього виду.

Довгі бузкового кольору нігті пасажирки хижо блиснули у темряві.

Автівка виїхала на круглу площу, у центрі якої височів величний пам'ятник якомусь вершнику. Під черевом бронзового коня ховалася від дощу зграйка чайок.

«Ось для чого годиться мистецтво! » — зіронізував про себе водій.

Розвернувшись, він втиснувся у вузесенький, не набагато ширший за саму машину провулок, над яким майже торкалися один одного дахи старовинних будинків. Із стічних труб потоками лилася дощова вода.

— Приїхали, — промовив водій, виїжджаючи з провулка.

Не встигла щітка склоочисника зробити зворотний рух, як водій зупинив автівку перед низеньким двоповерховим будинком із терасою, повною квітів, гарненькою мансардою та двосхилим дахом.

— Чудово, — проспівала пасажирка, щедро обдала себе парфумами і відчинила дверцята автівки: — Ходімо, хутчіше!

— Що, і мені треба йти?!

— Ти хіба забув, що маєш зробити, Манфреде? — злісно просичала Облівія Ньютон і рушила до старого будинку, не зачинивши дверцята.

Розділ (3)
- Стіна -

...тут стільки калорій!!

~~Стіну повторюється. Один два.~~
~~Один, знову два.~~

1822

...иногда и блещет...
...иногда и блещет...
...иногда и блещет...
...иногда и блещет...

...иногда и блещет...
...иногда и блещет...
...иногда и блещет...
...иногда и блещет...

Стук у стіну повторювався. Один. Два. Знову один. Знову два.

— Повертаймося... — прошепотіла Джулія, але Джейсон зробив їй знак, щоб помовчала.

Стук, ще один.

Стукали легенько, ніби хтось з іншого боку намагався зрозуміти, наскільки міцна та стіна.

— Чому вони стукають? — пошепки спитала Джулія.

— Хтось почув, як ми розмовляємо, — відповів Рік, — і тепер перевіряє товщину стіни, як то раніше робив твій брат.

Джейсон притулив вухо до стіни.

— Ну, що ти чуєш? — запитала в нього сестра.

— Тебе, помовч!

Джейсон і собі двічі постукав по стіні.

Джулія невдоволено скривилася:

— А тепер що ти робиш?

— Відповідаю.

Рік, який стояв позаду, недовірливо похитав головою:

— Чи це слухна думка? Не впевнений, що треба повідомляти їм, що ми тут...

З іншого боку стіни пролунали два стуки. Потім ще один, сильніший, на що Джейсон відповів так само двома і одним ударом.

— Джейсоне, — розлютилася сестра, — ти чув, що каже Рік?!

— Тссс! Там щось відбувається...

Діти почули звуки, природу яких важко було зрозуміти. Потім на якусь мить запанувала тиша, і врешті пролунав гучний, пронизливий виск.

— Ти чула?

— Т-т-так.

— Що то було?

— Скрегіт. Заліза об камінь.

Діти знову прислухалися, але здавалося, що незнайомець по той бік стіни полишив спроби достукатися до них. Несподівано прямо зі стіни рвучко вилетіла хмарка пилу.

І знову спрацювала Джейсонова інтуїція: він відсахнувся від стіни і крикнув друзям:

— Хутко! Тікайте!

Почувся гуркіт. У повітря піднялася велика хмара білого пилу.

Джулія кинулася вниз сходами. Спритно оминула Ріка і побігла щодуху, охоплена пилюгою. Вона не озиралася, чула тільки, як Джейсон кричав їй услід:

— Тікай! Тікай!

І помітила, що Рік теж біжить слідом за нею. Вона прискорилася, завернула за ріг під гуркіт цеглин, які падали, котилися і перескакували одна через одну. Позаду Рік, кашляючи, без упину повторював:

— Швидше, швидше!

Не здатна ні про що думати, охоплена панікою, Джулія добігла врешті до дверей, через які вони сюди потрапили, потягнула їх на себе й перескочила через поріг.

Дівчина опинилася у пільмі, перечепилася через щось і втратила рівновагу.

Впала на килим.

На килим?

Джулія обернулася і побачила, як Двері Часу зачиняються з характерним клацанням, а на підлогу осідає легенька хмаринка пилу. Гамір, крики Ріка та її брата стихли за зачиненими дверима.

Джулія скочила на ноги, ніби її підкинуло пружиною.

Двері Часу?

Де вона опинилася?

Килим, столик, відсунута вбік шафа, блакитний диван, кілька крісел. До щ щодуху лупцює у шибки вікон.

— Вілла Арго? — промовила вона вголос. Потім побачила тінь чоловіка і скрикнула.

Нестор і собі скрикнув від несподіванки й випустив із рук аркуші, що читав до цього.

Коли обоє врешті трохи заспокоїлися, Нестор запитав:

— Ти як, Джуліє?

Вона розкрила було рота, але так і не змогла промовити ані слова. Лише невідривно дивилася на Двері Часу та хмарку пилу, що просочилася до кімнати.

Нестор знову звернувся до дівчини:

— А інші де?

Джулія схилила голову. Двері Часу зачинені. Їхня поверхня вкрита подряпинами та підпалинами. А чотири замкові шпарини у формі ромба здалися дівчинці обличчям злого клоуна, який зараз кепкував із неї.

Ні Ріка, ні Джейсона. Вона сама.

Джулія заперечно похитала головою:

— Не знаю, — відповіла вона з розпачем, — я не знаю.

Шістдесятип'ятирічна пані Клеопатра Біглз, яка все своє життя прожила в Кілмор-Кові, прокинулася через те, що хтось стукав у вхідні двері. Вона навпомацки відшукала шнурок нічника й ввімкнула світло.

— Що там таке, Антонію? — запитала жінка в одного з двох котів, що спали на ліжку в неї в ногах. — Ти теж чув?

Антонію заскочив на підвіконня й виглянув у вікно: його спина вигнулася, хутро настовбурчилося, а хвіст став щіткою. Другий кіт спав собі далі, ніби нічого й не сталося.

— Шкода тебе будити, Цезарю, але там до нас, здається, хтось прийшов.

Пані Клеопатра потерла очі, вхопила старомодного будильника, що гордо височів на тумбочці поряд із сімейною світлиною. Вона примружила підсліпуваті очі й побачила, що тільки-но перевалило за північ.

— Кого це принесло в таку годину?!

Але хто б там не був, він знову, ще дужче, загупав у двері.

— Та йду вже, йду! — пробуркотіла пані Біглз, намагаючись ногами намацати вовняні капці під ліжком, і випадково наступила на хвіст

третьому коту, який із переляку вискочив на спинку ліжка. — Вибач, Марку Аврелію!

Вона як-небудь пригладила сухорлявими руками скуйовджене зі сну волосся й почовгала вниз дерев'яними сходами, не вмикаючи світло та маневруючи між котами, що плуталися в неї під ногами.

— Годі, малі! Дайте мені пройти! — примовляла пані Біглз, бо вже всі її двадцяттеро котів прокинулися й бігли слідом. — Мені потрібно дістатися дверей!

Дощ періщив без упину, б'ючи краплями у вікна, вази із квітами на терасі та по мансарді. Через скло вхідних дверей всередину просочувалося світло вуличного ліхтаря, і на його тлі чітко вимальовувався чийсь силует.

Пані Біглз несподівано пригадала схожу сцену з численних телесеріалів, які так полюбляла, а тому навісила запобіжний ланцюжок, що не давав змоги повністю відчинити двері.

— Пані Ньютон, то це ви! — здивовано вигукнула жінка, щойно роздивилася як слід силует по той бік дверей. — Що трапилося?

— Відчиніть, будь ласка, міс Біглз, — холодно усміхнулася їй у відповідь Облівія Ньютон, — а то надворі, здається, починається новий Всесвітній потоп.

Клеопатра Біглз швиденько зняла запобіжний ланцюжок і відчинила двері, впускаючи свою гостю. Підбори Облівії Ньютон застукотіли старим скрипучим паркетом. Щойно побачивши гостю, коти відразу злякано зашипіли й розбіглися темними кутками.

— Пані Ньютон, вибачте мені за цей вигляд, але я на вас зовсім не чекала! Та й не прибрано в мене...

Промовляючи це, жінка хотіла було вже зачинити вхідні двері, аж тут чиясь сильна рука знадвору зупинила її, і двері знову відчинилися.

Блискавка освітила бридке обличчя Манфреда, який нерухомо стояв під зливою на ганку.

Клеопатра Біглз від несподіванки злякано прикрила рот долонею, а позаду неї Антоніо та Марк Аврелій зашипіли й повитягували гострі пазури.

— Пані Ньютон! Цей чоловік із вами? Що... що відбувається?

Облівія навіть не подумала відповісти. Вона впевнено рушила вздовж коридору, що вів із вітальні до кухні, зупинилася перед

дверима підвалу й почала мацати рукою по стіні.

— Здається, світла в будинку взагалі немає, — невдоволено буркнула міс Ньютон і тільки зараз звернула увагу на те, що відбувалося на вході. — Ой, так, пані Біглз, будьте ласкаві, впустіть мого водія!

Заспокоєна цими словами, Біглз відступила на крок.

— Прошу! — звернулася вона до Манфреда.

Манфред скривився від огиди, побачивши котів, що сторожко поглядали на нього з-за спини хазяйки, готові кинутися на її захист. Молодик зайшов усередину і зупинився серед кімнати, де відразу утворилася калюжа води, що стікала з нього.

— Терпіти не можу котів! — пробурмотів Манфред.

Перед дверима підвалу Облівія Ньютон нетерплячим рухом скинула із себе шубку просто на підлогу. Під шубою вона була вдягнена на кшталт ведучої телевізійного шоу: неймовірні дизайнерські сандалії з довгими ремінцями, що охоплювали гомілки, біла ляна спідниця-олівець, підперезана на талії мотузком, легенька блузка з рукавами, оздобленими знизу леопардовим малюнком, та хутряна накидка. Витонченість довгої шиї підкреслювало чудове кільце із золотих пластин.

Побачивши перед собою таку вишукану леді, Клеопатра Біглз несвідомим жестом пригладила волосся та розправила комірець нічної сорочки в синю квіточку.

— Міс Ньютон, у вас неперевершений...

— Світло! — сухо наказала їй Облівія Ньютон. — Увімкніть світло!

Клеопатра Біглз підкорилося, і за мить верхня люстра вже заливала кімнату тьмяним світлом, що через грозу видавалося ще слабшим.

— Нарешті! — промовила Облівія, приглядаючись до чогось на дверях. — Нарешті на місці.

Пані Біглз, яка намагалася вгамувати Антоніо та Марка Аврелія, збуджених цим несподіваним візитом, ввічливо перепитала:

— Вибачте, що ви сказали?

Облівія провела рукою по дверному замку, потім підбрала з підлоги кілька піщинок.

— Нічого особливого, дорогенька, — промовила вона вдавано солодким голосом. — Чому б вам не повернутися в ліжко?

Ці слова послужили наказом для Манфреда, який затулив рота пані Біглз серветкою, змоченою в хлороформі.

Очі старенької вирячилися від несподіванки. А вже за мить вона м'яко впала в обійми Манфреда під колективне нявчання котів, які збуджено крутилися навколо.

— Я скоро повернуся, Манфреде, — шепнула Облівія Ньютон. — Ти знаєш, що робити.

Вона витягла з кишені поржавілий ключ із ручкою у формі котячої голови, вставила його у щпарину дверей підвалу пані Біглз і повернула.

Клац! — спрацював замок.

Розділ (4)
- Гості -

...Об'єктом статуї
Анубіса. Можливо,
це та сама статуя,
яку бачили
Джонсон із Ріком.

25 m

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ